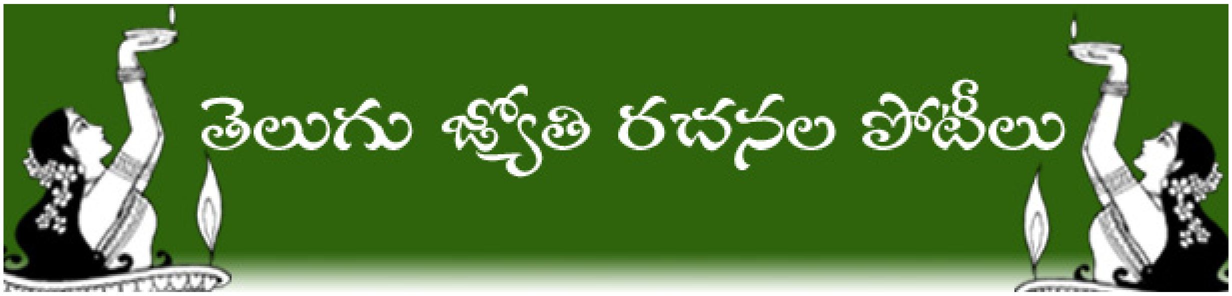

బంధం

- వడ్లమాని పద్మావతి

తెలుగు జ్యోతి రచన పోటీలో ప్రత్యేక బహుమతి పొందిన కథ

పురస్కార ప్రదాత: రామకృష్ణ ఏలేశ్వరపు, ఈస్ట్‌బన్స్‌విక్, న్యూజెర్సీ

సిటీ నుంచి గంటన్నర బస్సు ప్రయాణం చేస్తే వస్తుంది ‘పూర్ణమ్మపాలెం‘ అనే చిన్న పల్లెటూరు. కాలువగట్టునే ఉన్న ఆ ఊరు పచ్చని పొలాలతో, కొబ్బరిచెట్లతో సస్యశ్యామలంగా అందంగా ఉండి ఊరువాళ్ళకే కాదు ఎవరికైనా నచ్చుతుంది. అన్నపూర్ణాదేవి విగ్రహం వెలిసిందని ‘పూర్ణమ్మపాలెం‘ అనే పేరు పెట్టుకుని అమ్మవారి ఆలయం కట్టించారు ఆ ఊరు పెద్దలు. ఆలయానికి కొద్ది దూరంలో చిన్న ఎలిమెంటరీ స్కూలు, పక్కనే జమిందారు రామయ్యగారిల్లు. పేరుకి తగ్గట్టు రామయ్యగారు రాముడే ఆ ఊరి ప్రజలకి సర్పంచి సత్యమూర్తిగారు, స్కూలు మాష్టర్ విశ్వనాధంగారు అందరూ కలిసి మెలిసి మంచితనంతో పల్లెటూరి పడుచుదనాన్ని, పంట పొలాల్ని కాపాడుకుంటూ ఊరుని అభివృద్ధిలోకి తెచ్చారు.

ఎర్రమట్టి రేపుకుంటూ గతుకుల రోడ్డు మీద ఒకే ఒక్క బస్సు జనాన్ని ఉయ్యాలలూపుకుంటూ రోజుకి రెండుసార్లు అతిభారంగా వచ్చేది ఆ రోజుల్లో! ఇప్పుడు నల్లని తారు రోడ్డు మీద దర్జాగా విమానంలా వెళుతోంది బస్సు. అక్కడక్కడ ఆటోలు కూడా కనిపిస్తున్నాయి. బస్సులు కూడా పెంచినట్టున్నారు. రోడ్డు మారినా రోడ్డు ప్రక్కన కాలువ, కాలువగట్టున పంట పొలాలు మార్పేమీ లేదు. మరి ఊరు ఎలా ఉందో, ఊళ్ళో అంతా ఎలా ఉన్నారో, తననెవరైనా గుర్తుపడతారో లేదోనని అనుకుంటున్న ‘పూర్ణ‘ ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగిస్తూ ‘పూర్ణమ్మపాలెం.. ‘రండమ్మా, దిగండి‘ అంటూ అరిచాడు బస్సు కండక్టర్.

కాలువ గట్టున చింతచెట్టు దగ్గర అదే బస్‌స్టాప్‌లో ఆగింది బస్సు. ఆలోచనలని అవతలకి నెట్టి ఎంతో ఉద్వేగంతో బస్సు దిగింది పూర్ణ. "పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత మళ్ళీ మా ఊరు వచ్చాను. నేను పుట్టి పెరిగిన ‘పూర్ణమ్మపాలెం‘లో అడుగుపెట్టాను. ఎంతో ఆనందం, ఏదో తెలియని ఉత్సాహం, ఏమిటీ వింత అనుభూతి" అణవణువు కంపిస్తూవుంటే మెలమెల్లగా నడుస్తూ స్వగతంలో అనుకుంది పూర్ణ.

చింతచెట్టు నుంచీ నాలుగైదు అడుగులు ముందుకి వేయగానే కాలువమీద చిన్న వంతెన. వంతెన దాటగానే ఊరు... అన్నీ అలాగే ఉన్నాయి. పెద్ద మార్పులేం లేవు పదిహేనేళ్ళు పట్నంలో వాహనాల ధ్వని కాలుష్యంలో గళ్ళువిడి ప్రశాంతంగా ఉన్నాయి. అన్నపూర్ణాదేవి ఆలయం నుంచీ విన్పిస్తున్న మంగళవాయిద్యాలు హృదయాన్ని సున్నితంగా మీటుతున్నాయి. పట్నంలో పచ్చదనం మచ్చుకైనా చూడని తన కళ్ళు, సిమెంట్ కట్టడాలు చూసి చూసి రాళ్ళైపోయిన తన కళ్ళు పంటపొలాల హరితవనం చూసి ఆనందంతో సెలయేళ్ళు ఎలా ఉండగలిగాను? ఉద్యోగరీత్యా తప్పదు. కనీసం పెద్దవయసు వచ్చాక అయినా తిరిగి మళ్ళీ ఇక్కడికే రావాలి. మిగిలిన జీవితం ఇక్కడే గడపాలి అంతే!" ఇలా నిశ్చయించుకుని ఊళ్ళోకి అడుగు పెట్టింది పూర్ణ.

"ఊరికి కొత్తా అమ్మగారు! బండి కట్టమంటారా? ఎవరింటికి?" అని అడిగిన బండివాడితో "వద్దు బాబు, విశ్వం మాష్టారి ఇంటికి నడిచే వెళతాను" అన్న సంధానం విని ఊళ్ళో కొత్తగా కనిపించిన ఆవిడ ఊరుకి కొత్తకాదని అర్ధం చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు బండివాడు.

"విశ్వం మాష్టారింటికా? ఎవరది?" ఒకింత ఆశ్చర్యంగా అడిగారు ప్రక్కగా నడిచి వెళుతున్న ఓ పెద్దాయన. అవును మరి విశ్వం మాష్టారు చిన్నవయసులో ఆ ఊళ్ళోకి వచ్చింది మొదలు ఇంతవరకు అంటే దాదాపు 25, 30 సంవత్సరాలుగా ఆయన ఇంటికి బంధువులు, స్నేహితులు ఎవరూ రాలేదు. అందుకే పెద్దాయనకి అంత ఆశ్చర్యం.

అడిగిన ప్రశ్నకి తలెత్తి చూసిన పూర్ణ "సర్పంచ్ మామయ్యా! నేను, పూర్ణని గుర్తుపట్టలేదా?" ఎదురు ప్రశ్నించింది.

"పూర్ణా! ఎవరూ రాజయ్య కూతురు పూర్ణవా? ఎంత పెద్ద దానివయ్యావు. బాగున్నావా అమ్మా!" ఆప్యాయంగా పలకరించారు సత్యమూర్తిగారు.

"బాగున్నాను మామయ్యా! మీరెలా ఉన్నారు? మన ఊరు వాళ్ళంతా ఎలా ఉన్నారు? జమిందారు మామయ్య ఎలా ఉన్నారు? మన ఊరు వాళ్ళంతా ఎలా ఉన్నారు?" అంటూ, అన్ని సంవత్సరాల తర్వాత కూడా తనని వెంటనే గుర్తుపట్టి ఆప్యాయంగా పలకరించిన సర్పంచిగారి మీద ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది పూర్ణ.

"అందరూ బాగున్నారమ్మా! మీ ఆయన ఎలావున్నారు? పిల్లలెంతమంది?"

"ఇద్దరు మగపిల్లలు, పెద్దవాడు 8 వతరగతి, చిన్నవాడు 5 వతరగతి చదువుతున్నారు" అంది పూర్ణ సర్పంచిగారి ప్రశ్నలకు సమాధానంగా.

"పిల్లల్ని బాగా చదివించు. వాళ్ళని కూడా నీ అంతవాళ్ళని చెయ్యి" అన్నారుఆయన.

"అలాగే! మామయ్యా! ఆ చదువుకోసమే కదా నేను మన ఊరు వదిలి వెళ్ళాను. చదువే నన్నీ రోజు ఇంత స్థితికి తెచ్చింది. ఇదంతా విశ్వం మాష్టారి చలవే! మాష్టారు ఎలా ఉన్నారు? ఎన్నో ఉత్తరాలు రాశాను. ఒక్కదానికీ జావాబు లేదు. అందుకే ఇంక నేనే వచ్చాను" అంది పూర్ణ.

"మంచి పని చేశావమ్మా! మాష్టారి గురించి నీకు తెలియనిదేముంది? ఒంటరిగా ఈ ఊళ్ళో అడుగుపెట్టిన మాష్టారూ ఈ రోజుకీ అలా ఒంటరిగానే ఉన్నారు. తనకంటూ ఏమీ మిగుల్చుకోకుండా ఊరుకోసం, ఊళ్ళో అందరూ చదువుకోవాలని పాటుపడిన నిస్వార్ధ శ్రమ జీవి ఆయన. మన స్కూల్‌ని కూడా హైస్కూల్ చేశారంటే అదంతా మాష్టారి చలవే!" అన్నారు సర్పంచ్‌గారు.

"ఔను! మాష్టారు లేకపోతే మన ఊరు ఎలా ఉండేదో? సరే మామయ్యా! నేను అమ్మవారి దర్శనం చేసుకుని మాష్టారి ఇంటికి వెళతాను. సాయంత్రం అందర్నీ కలుస్తాను."

"సరే! తల్లీ, నేను రామయ్యగారింటికి వెళుతున్నాను. సాయంత్రం మేము మాష్టారిగారింటికే వస్తాము ఉంటానమ్మా!" అన్న సర్పంచిగారితో సరేనని చెప్పి ఆలయంలో అమ్మవారి దర్శనం చేసుకుని బయటకి వచ్చింది పూర్ణ.

మాష్టారు విశ్వనాధంగారింటివైపు నడుస్తూ ఆ ఆలయంతో తనకున్న అనుబంధం, మాష్టారితో తనకున్న అనుబంధం అన్నీ జ్ఞాపకం చేసుకుంటోన్న పూర్ణకి గతం కళ్ళముందు కదిలింది.

***

"రండి బాబుగారు! తమరు ఈ ఊరుకి కొత్తా బాబయ్యా! అన్నపూర్ణమ్మ తల్లి వెలసిన కాడినుంచీ ఇక్కడే పూలు, టెంకాయలు అమ్ముకుంటు బతుకుతున్నామయ్యా! మిమ్మల్ని మాత్రం ఈ యేల మొదటిసారి సూస్తున్నా!"

"అవును, నా పేరు విశ్వనాధం, ఈ ఊరు స్కూలు మాష్టర్‌గా వచ్చాను. మరి నీ పేరేమిటి?"

"నా పేరు రాజయ్య బాబుగారు. ఇగో ఈ పూలు, టెంకాయలు తీసుకోండి బాబు! పూర్ణా! ఈ బుట్టబాబుగారికి ఇచ్చి, చెప్పులు ఆడపెట్టి, ఆయనగోరి కాళ్ళకి దణ్ణమెట్టు" అన్నాడూ రాజయ్య.

"సరే అయ్యా!" అంటూ పరిగెత్తుకు వచ్చి, విశ్వనాథం గారి చెప్పులు తియ్యబోయింది ఐదేళ్ళ పూర్ణ.

"అయ్యయ్యో! చిన్నపిల్లతో ఇలాంటి పన్లు చేయిస్తావా? ఇంతకీ ఈ అమ్మాయి నీ కూతురా?" అడిగారు విశ్వనాథంగారు.

"అవును బాబయ్యా! దీన్ని కని వాళ్ళమ్మ ఆ తల్లిని చేరుకుంది. అన్నపూర్ణమ్మ తల్లి పేరెట్టుకుని సాకుతున్నానయ్యా! ఆ తల్లే దీన్ని కన్నతల్లిలా కాపాడుద్దని, గుడికాడే ఇద్దరం కాలక్షేపం చేస్తున్నాం" అన్నాడు రాజయ్య.

"అయ్యో! అలాగా! ఈ పూర్ణని ఆ పూర్ణమ్మ తల్లి చల్లగా కాపాడుతుంది. ఏం పాపా నాతో పాటు గుడికి వస్తావా?" అడిగారు మాష్టారు.

"నా పేరు పాపకాదు పూర్ణ. నేను బడికి వస్తా!" అంటూ ముద్దుముద్దుగా పలికింది పూర్ణ.

'ఓ అలాగే తప్పకుండా వద్దువుగాని' అని చెప్పి ఆలయంలోకి వెళ్ళారు విశ్వనాధంగారు.

దర్శనానికి వెళ్ళేవారు అడపాదడపా పూలు కొనుక్కెళ్ళతం తప్ప తనతో ఇలా ఎవరూ ఎప్పుడూ మాట్లాడటం ఎరగని రాజయ్య మాష్టారి మాటల్లో ఆదరణకి, ఆప్యాయతకీ పొంగిపోయాడు.

ఆ రోజు మొదలుకొని ప్రతిరోజు విశ్వం మాష్టారు దర్శనానికి రావటం, రాజయ్యని పూర్ణని పలకరించటం అలవాటుగా మారింది. ఓ రోజు పూర్ణ బడికి వెళ్తానని మారాం చెయ్యటం, రాజయ్య వద్దని వారించటం చూసిన మాష్టారు "ఏం రాజయ్యా! నీ కూతురెందుకో మారాం చేస్తున్నట్టుంది?" అన్నారు.

"ఏం లేదు బాబయ్యా! బడికి పోయి సదువుకుంటానంటది. మా బోటి పేదోళ్ళకి సదువంటే మాటలా? మీరే సెప్పండి? ఓ సారి మీరు ఆ బడికాడికి తీసుకెళ్ళండి బాబు. బడి సూసి వత్తే దాని ఉబలాటం తీరుద్ది."

అన్న రాజయ్యతో "అలాగే తప్పకుండా తీసుకెళతాను. అయినా చదువుకోవడానికి పేదా గొప్పా తేడా ఏముంది? చదువుకోవాలనే ఆసక్తి ఉండాలి అంతే! ఏం పూర్ణా ఇప్పుడూ నాతో వస్తావా?" అని అడిగారు మాష్టారు.

"ఓ వస్తా! వచ్చి బడి సూస్త" అంది పూర్ణ.

అది మొదలు బడి విడిచిపెట్టాకా పూర్ణా రోజూ బడి దగ్గరకి వెళ్ళటం, బడి ఆవరణలో ఉండే నల్లబోర్డు మీద రాసి ఉన్న నీతివాక్యాలు చూసి అక్కడే మట్టిలోనూ, ఇసుకలోనూ వేలితో రాసి నేర్చుకోవటం, అది మళ్ళీ గుడి దగ్గర మట్టిలో రాసి మననం చేసుకోవటం చేసేది.

ఒకరోజు అలాగే బుట్టలో ఉన్న రంగురంగుల పూలని 'నీతివాక్యాలు' అనే మాటగా పేర్చి ఉండటం చూసిన మాష్టారు రాజయ్యతో "ఏం రాజయ్యా! ఇది ఎవరు పేర్చారు?" అని అడిగారు.

"నా కూతురు బాబు. రోజూ బడిదాకా పోయి వచ్చి ఇట్టాగే ఏంటో మట్టిలో రాస్తుంది. ఈ ఏల ఇట్టా పూలతో పేర్చింది" అన్నాడు రాజయ్య.

'ఆఁ ..అలాగా!' అని ఆశ్చర్యపోయిన మాష్టారు మర్నాడే పూర్ణకి పలక బలపాలు తెచ్చి ఇచ్చారు.

పలక చూసిన పూర్ణ చిన్ని ముఖం అందుకోలేనిదేదో అందినంత సంబరంతో వెలిగిపోయింది. పలక అందుకని వెంటనే తను అంతవరకు బడి బయట బోర్డు మీద చూసి నేర్చుకున్న నీతి వాక్యాలన్నీ పలక రెండువైపులా రాసి మాష్టారు బయటికి రాగానే పరుగెత్తి కెళ్ళి ఆయనకి చూపించింది పూర్ణ.

ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలతో కేవలం 5, 10 నిముషాల సమయంలో అన్ని నీతి వాక్యాలు గుర్తుపెట్టుకుని రాసిన పూర్ణ అఖండమైన తెలివితేటల్ని మనసులోనే ప్రశంసించి, "రాజయ్యా! అమ్మాయికి అక్షరాలు దిద్దటం ఎవరు నేర్పించారు?" అని అడిగారు.

"ఎవరూ నేర్పలేదు బాబుగారు, బడి కాడ చూసి మట్టిలో రాసి నేర్చుకున్నట్టుంది బాబు, ఏవో పిచ్చిరాతలు" అన్న రాజయ్యతో, విశ్వనాథంగారు

"భలేవాడివే! ఇవి పిచ్చిరాతలేంటి?" అని "పూర్ణా! ఇలా రామ్మా! ఈ రాసినవన్నీ చదువు" అన్నారు పూర్ణకి పలక చూపించి.

"నాకు రాదు మాష్టారూ!" అని అమాయకంగా చెప్పిన పూర్ణతో "చూడమ్మా ఇవాల్టి నుంచీ నీకు అక్షరాలు నేను నేర్పుతాను. సరేనా! అయితే ఇవాల్టికి ఈ పలక ఒకసారి నాకు ఇయ్యి. నీకు నేను మళ్ళీ రేపు ఇచ్చేస్తాను" అన్నారు మాష్టారు.

"సరే మాష్టారూ తీసుకోండి" అంటూ ఆకాశాన్నందుకున్న ఆనందంతో పలక ఆయన చేతికిచ్చింది పూర్ణ.

పలక తీసుకుని తిన్నగా రామయ్యగారింటికి వెళ్ళారు విశ్వనాథం మాష్టారు.

"రండి మాష్టారూ! కూర్చోండి! ఏమిటీ ఇలా వచ్చారు?" అడిగారు రామయ్యగారు.

"ఏం లేదు జమిందారుగారు. ఈ పలక మీద ఉన్నవి చదవండి" అని పలక ఆయన చేతికిచ్చారు మాష్టారు.

"దురాశ దుఃఖమునకు చేటు," "విద్యలేనివాడు వింత పశువు," "సర్వేజనాః సుఖినోభవంతు", "పరోపకారం మిదం శరీరమ్" ఇలా అన్నీ చదివిన రామయ్యగారు "ఇదేమిటి మాష్టారు? పలక నిండా నీతివాక్యాలు రాసి చదవమని నాకిచ్చారు? నాకు ఇవన్నీ తెలియవనా? లేక వీటిలో నేనేదైనా తప్పాననా?" అన్నారు.

"అయ్యయ్యో! అదేం కాదండి. ఇవన్నీ చదవంటే తెలియని ఒక ఐదేళ్ళ పాప చూసి రాసినవంటే నమ్ముతారా?" అని అడిగారు మాష్టారు.

"నిజంగానా? ఎవరా అమ్మాయి?" అని ప్రశ్నించిన రామయ్యగారితో, "అది చెప్పాలనే వచ్చాను. గుడి దగ్గర పూలు అమ్ముకునే రాజయ్య కూతురు పూర్ణ. పలకా బలపం కూడా కొనలేని పేదవాడు. ఫీజులు కట్టలేడు. మీరు అనుమతిస్తే ఆ అమ్మాయిని స్కూల్లో చేర్పించి చదువు చెప్పాలని అనుకుంటున్నాను, పూలు అమ్ముకునే పిల్లని ఊళ్ళో పిల్లలందరితో కలిపానని ఈ ఊరు పెద్దలు ఆక్షేపిస్తారేమోనని ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నారు విశ్వనాథంగారు.

"ఎవరో ఆక్షేపిస్తారన్న మాట పక్కన పెడితే అసలు ఆడపిల్లకి అందులోనూ పేద పిల్లకి చదువెందుకయ్యా!" అన్న సర్పంచి మాటలు విని అటు చూశారు వాళ్ళిద్దరూ!

"రావయ్యా! సత్యమూర్తి! విన్నావు కదా మాష్టారు చెప్పింది. కానీ ఆ పాప రాసినవి చూస్తే చదువంటే మంచి ఆసక్తి కనపడుతోందయ్యా!" అన్నారు రామయ్యగారు.

"అంతేకాదు సత్యమూర్తిగారూ ఇంత ఆసక్తి ఉన్న పిల్లల్ని చదివిస్తే వాళ్ళ వల్ల మన స్కూల్‌కి కాదు గ్రామానికి కూడా మంచి పేరు వస్తుంది. రాష్ట్ర స్థాయిలో ఒక గుర్తింపు కూడా రావచ్చు. మీరంతా ఒప్పుకుంటే ఆ అమ్మాయిని నేను చదివిస్తాను" అన్నారు విశ్వనాథంగారు.

"సరే! మాష్టారూ మీరు మా ఊరు వచ్చినప్పట్నించీ స్కూలు ఎంతో అభివృద్ధిలోకి తెచ్చారు. మాలో ఒకరై ఈ గ్రామం కోసం ఎంతో సహాయం చేశారు. ఎన్నో మంచి సలహాలిచ్చారు. ఈ సారికి మీ మాట ప్రకారమే కానిద్దాం" అన్నారు జమిందారు రామయ్యగారు.

"మీరు సరేనంటే నేను కూడా మీమాటే! ఎంతవరకు చదువుతానంటే అంతవరకు అందరం కలిసే చదివిద్దాం. వెంటనే ఆ అమ్మాయిని స్కూల్లో చేర్పించండి మాష్టారూ!" అన్నారు సర్పంచి సత్యమూర్తిగారు.

"ఈ మాట చాలండి! కానీ ఈ రెండూ నెలల్లో అక్షరాలు చదవటం అంకెలు మొదలైనవి నేర్పిస్తాను. వేసవి సెలవలు కాగానే స్కూల్‌కి రమ్మంటాను. సరే ఇంక నేను వెళ్ళొస్తాను" అని చెప్పి బయటికి వచ్చి ఒక నోట్‌బుక్, పెన్సిలు కొని పూర్ణకి ఇచ్చి అ,ఆలు నేర్పించారు మాష్టారు..

అక్షరాలన్నీ ముందే రాయటం నేర్చుకున్న పూర్ణకి అవి గుర్తుపట్టి చదవటానికి ఎంతో సమయం పట్టలేదు. నెలలోనే అక్షరాలు, గుణింతాలు, వత్తులు, అంకెలు, ఎక్కాలు మొదలైనవన్నీ నేర్చుకుని మాష్టార్నే అబ్బురపరచింది.

అంతేకాదు, గుళ్ళో వినిపించే భక్తి పాటలు, స్తోత్రాలు విని అవి కూడా రాసి చూపించేది మాష్టారుకి. పూర్ణ మేధాశక్తికి ఆశ్చర్యపోయి సాక్షాత్తూ సరస్వతీ అనుగ్రహంతో పుట్టిన ఈ అమ్మాయి అపర సరస్వతే అవుతుందనుకుని స్కూలు తెరవగానే నేరుగా 3వతరగతిలో కూర్చోబెట్టారు విశ్వం మాష్టారు.

అది మొదలు ఇంక తిరుగులేకుండా 6 వ తరగతి వరకు ఆ ఊళ్ళో చదివి 7 వతరగతి నుంచి ప్రక్క సిటీకి వెళ్ళి చదువుకుని పదవ తరగతిలో స్టేట్‌ఫస్ట్‌లో పాస్ అయ్యింది పూర్ణ.

పరీక్షా ఫలితాలు వచ్చిన రోజు గ్రామస్థులందరికీ సంతోషమే కాకుండా స్టేట్‌ఫస్ట్ తెచ్చుకుని ఊరుపేరు నిలబెట్టిన పూర్ణంటే ఒక ప్రత్యేకమైన అభిమానం ఏర్పడింది వారందరికి.

"ఏం రాజయ్యా! పట్నం తీస్కెళ్ళి చదివించటానికి అంతగా ఆలోచిస్తున్నావు? మేమంతా లేమా? డబ్బు గురించి నీవేమీ దిగులుపడకు. స్టేట్ ఫస్ట్ వచ్చిన పూర్ణకి ఎక్కడైనా ఫ్రీ చదువే! మా మాట విను. మంచి భవిష్యత్తు వున్న పిల్ల. బాగా వృద్ధిలోకి వస్తుంది."

"పూర్ణకి అన్నపూర్ణమ్మ తల్లి అనుగ్రహంతో పాటు సరస్వతీదేవి కటాక్షం కూడా ఉంది రాజయ్యా! ఆ తల్లి ఆశీర్వాదం ఎప్పుడూ ఉంటుంది. ఆలోచించక పట్నం తీసుకెళ్ళి చదివించు" అన్నారు పూజారి మాధవశర్మగారు.

"సరే బాబు! ఇంతమంది పెద్దవారి మాట కాదనలేను. పుట్టి పెరిగిన పల్లెటూరు వదిలి ఏమీతెలియని పట్నంలో ఎలాగుండాలోనని దిగులు బాబు" అన్నాడు రాజయ్య.

"దిగులేం లేదు. నేను వచ్చి మీకు అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తాను" అన్నారు విశ్వం మాష్టారు.

అంతే! ఇంటర్మీడియట్‌లో చేరాలని పట్నం వెళ్ళిన ఇన్నేళ్ళ తర్వాత 'జిల్లా కలెక్టర్' అయి మళ్ళీ 'పూర్ణమ్మపాలెం'లో అడుగు పెట్టింది.

***

విశ్వనాథంగారి ఇల్లు చేరగానే గతస్మృతులలోంచి బయటకి వచ్చి గుమ్మంలో నించుని "మాష్టారూ!" అని పిలిచింది పూర్ణ.

గొంతులో ఆప్యాయతని, పిలుపులో తియ్యదనాన్ని వెంటనే పోల్చుకున్నారు విశ్వనాథంగారు.

"రా తల్లీ! ఎన్నేళ్ళైందమ్మా నిన్ను చూసి, ఎలా వున్నావు?"

"నేను బాగానే ఉన్నాను. మీరే నన్ను మర్చిపోయారు. ఎన్ని ఉత్తరాలు రాశాను. ఒక్కదానికీ జవాబు రాయలేదు. అందుకే నేను 'జిల్లా కలెక్టర్'ని అయ్యాననే శుభవార్త చెప్పి దగ్గరుండి మిమ్మల్ని నా వెంట తీసుకెళ్ళాలని వచ్చాను" అంది పూర్ణ.

"చాలా సంతోషం అమ్మా! ఇంత శుభవార్త ఇంత నెమ్మదిగానా చెప్పేది?"

"నాదేముంది మాష్టారూ! అంతా మీ చలవే! ఒక గడ్డిపూవును పరిమళింపచేసిన ఘనత మీదే!"

"అదేం కాదమ్మా! పరిమళిస్తున్నానని ఎగిరి పడకుండా గడ్డిపువ్వుననే భావంతో నేలమీదే ఉండి ఎంతో ఎత్తుకు ఎదిగావు. అందువల్లే అతి తక్కువ టైములో పి.హె.డి పూర్తి చేసుకుని ఐ.ఎ.ఎస్ ఆఫీసర్వి, కలెక్టర్వి అయ్యావు. నీలో ఉన్న అణుకువ, పట్టుదల నిన్నీరోజు ఈ స్థాయిలో నిలబెట్టాయి. చాలా సంతోషం తల్లీ!"

"అందుకే మాష్టారూ! ఈ సంతోషం మీతో కలిసి పంచుకోవాలని ఇంట్లో ఆయన, పిల్లలు కూడా ఎదురుచూస్తున్నారు. మా పెళ్ళికి వచ్చినప్పుడే ఇంక మా దగ్గరకి వచ్చేయండి. అంటే కాదన్నారు. మీ ఓపిక ఉన్నంత వరకు ఈ ఊరొదిలి రానన్నారు. సరే అన్నాం. నాన్న పోయినప్పుడు కూడా మీరు రాలేదు. వస్తే నేను ఉండిపొమ్మంటానని, అందుకే మీరు రాలేదనుకున్నాను. ఇదంతా జరిగి పది సంవత్సరాలు కావస్తోంది. ఎన్నో ఉత్తరాలు రాసాను మిమ్మల్ని రమ్మని. ఇంకా ఎంతకాలం ఇలా ఒంటరిగా ఉంటారు? ఏమైనా సరే, ఈసారి మిమ్మల్ని తీసుకునే వస్తానని ఆయనకి, పిల్లలకి చెప్పివచ్చాను. అసలు ఆయనే వద్దామనుకున్నారు. కానీ మీరు కాదంటే బలవంతపెట్టలేరు. అందుకే నేను చెప్పి వచ్చాను" అంది పూర్ణ.

"నిజమే! మాష్టారు అమ్మాయి చెప్పింది బాగుంది. ఇక్కడ మేము ఎంతమంది ఉన్నా మీరు ఒక్కపూట కూడా మా ఇళ్ళకి రాలేదు. ఎప్పుడూ స్కూలు, పిల్లలూ అంటూ అదే లోకంగా బతికారు. ఇప్పుడు స్కూలు పెద్దదైంది. మీరూ పెద్దవారయ్యారని ప్రభుత్వం చెప్పింది. రిటైర్ అయ్యి కూడా ఎంతో శ్రమపడ్డారు. ఇక్కడ చెప్పే ట్యూషన్స్ అక్కడే చెప్పుకోవచ్చు. అయినా మీలాంటివారు ఎక్కడ ఉన్నా ఖాళీగా కూర్చోరు. కానీ ఇక్కడ ఒంటరిగా ఉండే కన్నా అమ్మాయితో వెళ్ళడమే సరైన పని. కాకపోతే మీలాంటి మంచి మనిషి ఊరొదిలి వెళితే మాఅందరికీ బాధే! అయినా మీరు ఒంటరిగా ఇక్కడ ఉండేకన్నా అదే మంచిది, " అన్నారు అంతా విన్న రామయ్య సత్యమూర్తిగార్లు...

"నేనూ అదే చెపుతున్నాను మామయ్యా! అంతేకాదు, మన ఊళ్ళో ఒక ఆసుపత్రి మా వారితో పెట్టించాలనే ఆశ ఉంది. దేవుడి దయవల్ల అది నెరవేరితే మళ్ళీ అందరం ఇక్కడికే రావచ్చు" అంది పూర్ణ.

"ఇంకేం! మాష్టారూ! అల్లుడు డాక్టరు, అమ్మాయి కలెక్టర్, ఇన్నాళ్ళూ ఇంతమంది విద్యార్థులకి సేవ చేసినందుకు ఆ సరస్వతీదేవి కటాక్షించి మీకు ఈ అపర సరస్వతిని కూతురుగా ప్రసాదించింది అనుకోండి. హాయిగా వెళ్ళిరండి" అన్నారు పూజారి మాధవశర్మగారు.

ఏ బంధంలేని తనకి కూతురు, అల్లుడు అనే కొత్త బంధం అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి కలిగించింది విశ్వనాధంగారికి.

రెండురోజుల తర్వాత ఊళ్ళో ఉన్న పెద్దలకి, పిల్లలికి పేరు పేరునా అందరికీ వెళ్ళొస్తానని చెప్పి వదిలి వెళ్ళలేక పూర్ణవెంట నడిచారు విశ్వం మాష్టారు.

ప్రతి ఒక్కరినీ పలకరిస్తూ, ప్రతి కుటుంబంలోనూ ఒక సభ్యుడిగా 30 సంవత్సరాలుగా అందరితోనూ కలిసిపోయిన విశ్వం మాష్టారుకి ఊరంతా కన్నీళ్ళతో వీడ్కోలు పలికారు.

✡✡✡✡

ట్రైన్ వైజాగ్ స్టేషన్లో ఆగగానే పూలదండలతో ఎదురు వచ్చి విశ్వం మాష్టారుకి స్వాగతం పలికారు పూర్ణ భర్త సతీష్, పిల్లలు.

"రండి మామయ్యగారూ! ఎన్నెళ్ళుగానో మీ రాకకోసం ఎదురు చూస్తున్నాం" అన్నాడు సతీష్.

"తాతయ్యా! నేను నవీన్, వీడు తమ్ముడు కళ్యాణ్. ఇవాల్టి నుంచీ మేము మీ దగ్గరే చదువుకుంటాం" అన్నారు పిల్లలిద్దరూ.

మాష్టారూ! అని తప్ప వేరే పిలుపే తెలియని విశ్వనాథంగారు ‘మామయ్యగారు‘, ‘తాతయ్యా‘ అన్న పిలుపులు విని పులకరించిపోయారు.

"అవును నాన్నగారూ! ‘నాన్న‘ నన్ను ‘కన్న‘ తండ్రి అయితే మీరు నాకు బ్రతుకునిచ్చిన తండ్రి. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే ఇవాల్టినుంచీ మిమ్మల్ని నేను ‘నాన్నా!‘ అని పిలుస్తాను" ఆర్ద్రంగా అంది పూర్ణ.

"అలాగేనమ్మా! తనకు తానుగా ఇంతటి అదృష్టం వస్తే ఎలా కాదనగలను తల్లీ! మీ ప్రేమాభిమానాల్ని, ఆప్యాయతని చూస్తే నేను పోగొట్టుకున్నదేదో నాకు దొరికినట్టుందమ్మా!" అంటూ పిల్లలిద్దర్ని అక్కున చేర్చుకున్నారు విశ్వం మాష్టారు.

✡✡✡✡

వడ్లమాని పద్మావతి పుట్టింది పెరిగింది హైదరాబాదులో. వృత్తిరీత్యా ఆర్కిటెక్ట్, ప్రస్తుతం వివాహానంతరం గృహిణిగా ఉన్నారు.